

XI. Handels-Ministerium.

1	Centralleitung	5.000	7.490.217	5.000
2	Versicherung der Staatistik des auswärtigen Handels	193.000		193.000
3	Einkünfte aus der Verwaltung der Verkaufsstellungs-Gebäude	11.840		11.840
4	Gewerbe-Inspection	15.900		15.900
5	Probiranstalten für Handfeuerwaffen	3.750		3.750
6	Generalinspection der österreichischen Eisenbahnen		40.000	40.000
7	Nachdienst	329.210		329.210
8	Kafen- und Seefahrts-Dienst	507.470		507.470
2	Beiträge zu außerordentlichen Neubauten		2.550	2.550
	Summe (Titel 8, §§. 1 und 2)	507.470	2.550	510.020
	Summe (Titel 1—8)	1.066.170	42.550	1.108.720
9	Post- und Telegraphen-Anstalt:			
1	Für den Betrieb in Österreich	33.738.867		33.738.867
2	Österreichische Postanstalten in der Türkei	250.300		250.300
3	Geschäftsbürovergnuß der Postsparkasse	711.833		711.833
	Summe (Titel 9, §§. 1—3)	34.701.000		34.701.000
10	Postsparkassenamt	1.946.170		1.946.170
	Summe (Titel 1—10)	37.713.340	42.550	37.755.890

1. kితീത: 22*

Glej rojaki, naša mati, veljarna roste kivo marno delo na svoj narod naše je vodilo. Slozar veče brate, sestre nas jugoslovanske, kragotavljaja nam nipehe, smoge velikanske.

R pesmi na radnji strani!

Dajže na radnji strani!

Staats-Eisenbahnbetrieb und Bodenfee-Dampfschiffahrt:

Zum Eigenthume des Staates gehörende und vom Staate für eigene Rechnung betriebene Bahnen:

1	<p>Österreichische Staatsbahnen (exklusive der Bodenfee-Dampfschiffahrt), Triest-Verpelse-Sirianer Staatsbahn, Dalmatiner Staatsbahn, Staatsbahnen in Galizien, Mähren, Schlesien, Ungarische Reichsbahn (freieigentliche Linie) und k. k. f. u. g. galizische Eisenbahn (galizische Linie):</p> <p>a) Transport-Einnahmen</p> <p>b) Vergütung aus dem Localbahnbetriebe</p> <p>c) Einnahmen aus dem Salzfischfische</p> <p>d) Einnahmen aus der Verpachtung des k. k. k. Geld am See</p> <p>e) Einnahmen aus dem Lagerhause in Graz</p> <p>f) Erträgnis der sechs Sechstel-Mühle an der Wiener Verbindungsbahn</p> <p>g) Sonstige verschiedene Einnahmen</p> <p>Wahrgelohn von 13,360,000 fl. in Gold (19%agio)</p> <p>Minortitionsquote für Substrittgesellschaft</p> <p>Betrag der übrigen Kronangehörigkeit für die Vergütung der Eisenanlagen in Estenry</p> <p>Antheil am Erträgnisse der Strüdenmant in Gend</p> <p>Übernahme einer Linie des Substitutionsfonds der galizischen Carl Ludwigs-Bahn</p> <p>Übernahme des Substitutionsfondsrestes der Erzbergzug Alföld-Bahn</p> <p>Übernahme des Substitutionsfondsrestes der Dager Bahnen</p> <p>Summe (Titel 14, S. 1)</p>	<p>71,352,000</p> <p>1,496,000</p> <p>1,349,000</p> <p>12,000</p> <p>11,000</p> <p>258,000</p> <p>629,000</p> <p>2,538,400</p> <p>3,200</p> <p>20</p> <p>300</p> <p>1,520,470</p> <p>401,000</p> <p>2,406,190</p> <p>75,107,000</p>	<p>6,869,580</p> <p>1,520,470</p> <p>401,000</p> <p>2,406,190</p> <p>81,976,580</p>	<p>71,352,000</p> <p>1,496,000</p> <p>1,349,000</p> <p>12,000</p> <p>11,000</p> <p>258,000</p> <p>629,000</p> <p>2,538,400</p> <p>3,200</p> <p>20</p> <p>300</p> <p>1,520,470</p> <p>401,000</p> <p>2,406,190</p> <p>81,976,580</p>
---	---	---	---	---

Rechnung vor Revision
Strani 1. kritika

Ues rojaki, noia mri, nelianu roate kiro,
mamu delo korovaj novod moie je vodilo.
Blagovest. krate, veste vor jugoslavanske,
narodnoljoi nam mipeke, amenge nelikanske.

Rechnung vor Revision!

Najodlučnije treba pobiti tezu o inkompabilitetu činovnice, kao zastupnice ministarstva, a koja je isto vreme besplatni sekretar N. Ž. S. Nar. Žen. Savez, koji se toliko trudi, da oživi i organizuje socijalan rad naših ženskih organizacija, da baš ta institucija, iz koje dolaze našim državnim socijalnim ustanovama sposobni i inteligentni činovnici. Ili je možda N. Ž. S. organizacija, koja spada pod zakon o zaštiti države?! Samo u tome slučaju bi se mogao kositi posao Saveznog sekretara, sa poslom zastupnika ministarstva.

Savezova odluka, koja je doneta iz razloga da se energično odmah odstrane oni elementi, koji u ženskim organizacijama žele da postignu svoje egoistične ciljeve i teže za zadovoljenjem svojih ambicija, koje u najviše slučajeva organizaciji ne donose nikakve koristi. Ova savezna odluka, koja je doneta takodje i u cilju da utire ženi put u sve funkcije državne službe, razjarila je do bolesne srdžbe sve one elemente, koji obožavaju princip — jedini princip koji imaju i priznaju — princip prava jačega. Ali ne prava jačeg po intelektu i moralnim sposobnostima, već jačeg zbog vlasti, koje ima. Pošto te organizacije bizantiskog mentaliteta nemaju ni jedan jedini dokaz da su u pravu, nemaju ni jedan pravi razlog *sa kojim bi bile u stanju da u istini napadnu Savezovu odluku*, pomažu se najgadnijim sredstvima, intrigama i pretnjama. Savez apsolutno ne može i neće da sleduje njihovom mentalitetu, niti njihovoj metodi borbe. Savez *neće* da pridobija pristalice za svoje gledište po ovoj stvari drugojače, no na taj način: da se svakome članu ostavi ocena fakata i odlučivanje prema ličnom ubedjenju, o gledištu onih principa, koji ga rukovode u celom njegovom radu, a koji su u uvodu ovoga članka obrazloženi.

Заједничко васпитање

Сви се већ слажу у томе, да се девојчице, сматрале се оне као раденице или само као човечија бића, морају исто тако добро васпитати као и дечаца, а многи су мишљења да то васпитање мора бити исто. Нема више ни могућности да им се, ни васпитним ни законским разликама ускрати једнако право и затворе ма која васпитна врата, кроз која хоће да следе науку, нити се више могу постављати „женске сфере“ у које се оне затварају. Они који примају ове две претпо-ставке, слажу се и у трећој т. ј. да се дечаца и девојчице

и међу разним друштвима. Четири удружења пожаревачких жена: Женско Друштво, Коло Српских Сестара, Коло Напредних Девојака и Женски Покрет узајамно се помажу и колаборирају. Председница Женског Друштва, енергична и прекаљена организаторка г-ђа Лепосава Павловић, говори ми са великом симпатијом о тек основаноме Женскоме Покрету, и брине се како ће се што пре уредити зграде, намењене Покрету. Обавештава ме са радошћу и о лепим и многоструким резултатима рада Кола Српских Сестара и о племенитоме циљу Кола Напредних Девојака. После ми, на моје интересовање, даје податке и о успесима свога Женскога Друштва.

У управи овога друштва од 1904 год., а председница његова од 1911 г., г-ђа Павловић се сва предала раду. Вођена благородном жељом за стварањем и подизањем, под њеном управом Женско Друштво је радило са самопреоревањем за време ратова и за време окупације. Прво у земљи је, по ослобођењу, створило грађанску кујну за изнурене војнике, сиромашне породице и ђаке. Још 1910 г. Друштво је створило своју ћилимарску школу, 1913 г. отворило је Дом Милосрђа (недавно обновљен), 1919 г. своју школу, а 1920 г. своју трикотажу. И други детаљи доказују зrelu активност друштва. Али најјаче поштовање изазива у мени идеја г-ђе Павловић да помогне, и етички и материјално, заточенике у пожаревачкоме казамату, на тај начин што ће их запослити израдом пиротских ћилимова. Љубазне госпође из Женскога Друштва воде ме да видим робијаше на послу. У пратњи чувара улазимо у простране и доста светле дворане; крај прозора заточеници, од којих је већи део малолетан, упредају тегобу својих дугих испаштања у уједначена ткива, и из њих стварају вештачки израђене ћилимове, необично успешних боја и често интересантне мотиве. Раде свој посао са великом вољом, јер тако дани брже и лакше пролазе него у тешким физичким радовима. „Време вам неосетно протиче?“ питам једнога младога Турчина који је заклао вереницу. „Промиче, дабоме, а док свршим овај ћилим истећи ће ми и рок, па ћу изаћи, каже он, и показује руком на један недогледно велики, тек започети рад. Раде предано чак и очевидно хередитерно оптерећени и неурачунљиви, којих је овде неколико. Свеснији и развијенији објашњавају ми како су брзо научили да изра-

Šopek
s koroških bregov

Pouezal
Blazi Maverel

O, strmi breg, življenje ti,
po tebi speti je težko,
kjer pusta trava zeleni
pa tudi rožice cveto
in truje vmes na te preži,
da smeh in rane daje ti,
nato ta šopek rož in trav
je pisan in krvav.

Krvav, ker spada v zbirko tudi
spis o vojski

1. of gozdu

Okoli bajte temen gozd,
kaj v njem tovarišev živi,
glasovi vseh slane prostost:
Bunjak ti kašlja, ne beži,
lisica laja sred noči,
pretenje rone se radost.

Petelin dirži kleplje, čuj!
doni ubrano ptičji spev. —
Ab petju sre ne žaluj,
glasovom gozda daj odmer,
še moj pridruži jim naprev,
še ti s tovariši tekmuješ.

Žopaj mi torej pesemca,
osrdnavljaj sre bolno mi,
teži me sreča trnjeva. —
Veselj se v petje razveni,
nana bol in težo spev sladi,
nas družga, mило nam igra.

2. Prva ljubezen

Angelika pozdravljena!
Ti v svetje si opravljena,
v srca oltar postavljena.
Kedaj vem, kaj čar ljubezni je:
so solih vroči in solze,
sladkost in bol je za srce.
O, sladka bol, zaljubljenost.
Dekle, ti moja si skrivnost,
ti si zdravilo in radost.
Angela, ti jutranji svet,
kedaj in kje te vidim spet?
Bi neino gledal te ravnet.
Iz raja ti poslana si,
po zarji pripeljana si,
ti rožica izbrana si.
Bon jaz li rečo to imel,
te kakor božji dar sprejel,
da staho romati bon sel?
Ljubezen pot kazala bo,
jo vdanost izravnala bo,
se srečen zakon zvala bo.

3. Žena

Ljubečo li mlado rad ženko imel,
ki ovčka pohlevna bi bila,
objeti li jo in poljubiti smel,
radost bi mi srce polnila.

Vsak dan ljubeznivo bi medla se mi
smejota na moja kolena,
čez pas li jo držal, ji gledal v oči,
me božala roka bi njena.

Da lepa in pridna je, pravil bi ji,
pa ona dejala gotovo,
da kava pošla je, sladkorja več ni,
zahtevala krilo bi novo.

4 Mladosti leta ji cveto

Mladosti leta ji cveto,
A naglo ta beže,
Radostno pesmi ji teko,
To malo je dekle.

In venček ji lepo cveteč
V neberih je spleten,
So lica njena svet rdeči,
Pogled je ljubek njen.

Okrla se lepo na me,
Mi dala je roko
In me radela je v ruce —
Kaj sreča vodi jo.

5. Veselje

Cveti mi lepi šopek trav,
ki ljub in drag mi je,
mi dala pa je Marija,
ki moje je dekle.

So rožna njena ličica
in mil je njen pogled,
in dekle venec lep ima,
nedolžnosti je svet.

Pravi navilov so prve šipe
navzdol. Natingana v 1. članek
Kisijari

Da ljubi me, priznala je,
poljubček sem prejel.
»Ti fantič moj« dejala je.
Sem srečen in vesel.

~~Fletna moja Marica,~~
Dekle je lepa božja stvar,
poljub je nje sladak.
Upojem je ljubezni kar
in doživi ga vsak.

Uvenčana poročni dan
mi segla ho v roko
nevesta mala, met izbran,
saj čakam je težko.

Pa menaj se poročila ho,
pri meni ho vsak čas,
poljubčke mi delila ho,
jih vračal ji bom jaz.

Je fletna moja Marica,
je mlada, živa kri,
objame me nje ročica,
se listro zavrti.

Med svati bo vrtela se,
jaz pa zavriskal bom. —
Lepo boud imela se
in ljubeila svoj dom.

Dekle je lepa božja stvar,

Ke čaka bela posteljica,
le krovce je rudeč,
da hova spančala midva —
pa ne povem nič več.

6 Na trati

Tako lepo sva bila s njo;
objemal sem dekle ljubeč,
poljubljial jo in pestoval,
pa s njo v radosti se smejal.

Krog vrata ona mi gorko
ovila mehko je roko.
Sladkosti nilil, ta čas povsem
srečil me je ta objem.

Hamaknjena v drug drugega
si nekaj govorila sva,
nise blaži glas, ko zvoneček mil
je sem sladka godba bil.

Radost opojno väivala
sva kemlje raj si mislila,
krog naju se vrtel je svet —
najslajši je ljubezni med.

Gladkost je misel nate meni,
 srce te, ljubica želi,
 ob tebi svet je raj zeleni,
 kjer gladka pot je, tanja ni.
 Ka večno bova se sklenila,
 si rečó snovala, delila,
 ki ljubo se tedaj smehtja,
 ko gwendere pradita dva.
 Begljati lé ne boš ti smela,
 ker mehko moje je srce,
 pa bi hudo' radela me.
 Ljubezem vedno bo svetela
 in piskere najin bo meden. —
 Remica bo pozlej moj sen.

8 Na oknu nazelij

Na oknu nazelij je vetel,
en fantič pa je mimo šel,
iz okna spev se je glasil
tako zveneč in mil.

Kaklical fantič je dekle:

»Arri se Milka dol na me,
se malo mi prikazi vsaj
in pušeljček mi daj!«

Ikoz okno se sklonila je,
prijazno govorila je,
mu dala nazelijček rdeč,
tako sladko dišeč. —

Na tuje fantič je odšel,
njo v srcu, v mislih je imel,
v ljubezni tej se je naraj,
v domači vrnil kraj.

d.

In prva pot za pelje tje;
kainden gleda okno nje —
ni svetja, nazelj se snši
in petja slišat ni.

†pravi jejo oči, srce,
pa mamka žalostna pove,
da skoraj bo že leto dni
kar Milka v grobu spi.

9 Tako je že od nekdaj bilo

Ve božje stvari neznolične,
nas moške vedno ve varite,
nas presojzete jezicne
ljubezen pa do nas gojite,
od vas želi vrak ljubljzen biti,
sladkost ljubezni naše vžiti. —
Skrivnostem ženska čar ima
in moč do moškega srca,
da lahko z njim se poigrava
in to je ljubha ji kavarava:
je sladka večari, ljuberniva,
predna drugič, nazajiva.

Se ji dopade, dobro vidi,
na njo kateri še nori,
da jo časti in občuduje,
za ona namni, mu kraljuje.

Črti se ročno, ljubko smeje,
pogled nje bistri srca greje,
To je veselje, želja nje,
da vname fantovo srce,
po moških se ji toži sami. —

Ljubezni moč je vez med nami,
ki stari nam, jedro je življenja,
in se pri Adamu račenja,
radost je srca, dar neba,
v njej eno sta iloveka dva.

To želja, nada je dekleta,
najlepše kar si fant obeta,
je ljubiti, se poročiti,
v ljubeznijs srce poiti,
ker sreče raj odkrije se,
ko med ljubezni piže se.

Ljubezni, činstvo najsvetejše
je nam najslajše, najmilejše,
jo stvarnik nam je v srce vradil,
po njej do sreče pot je zgradil,
s tem del božanstva nam je dal. [dal.
A vnes je svoje vrag sejal,
rato ljubezni so sladkosti
pa dosti tudi je norosti.

Norost je in hudoba kriva,
da kdo ljubav dekleta vživa,
olira svet in piše med,
jo vara, laže — naposled
pa smeji lahkovernost njeno.

Oh, vrako srce ni iskreno.

Kaljubljeni junaki drugi
so mehki, skrbno na uslugi
mu raj na zemlji je dekleté,
skrivnostni čar ga mami nje.

Kako nboža vse jo vdano,
po njej mu srce je obrano,
to kaj velja, kar ona reče,
nje hvata dviga, graja peče,
jexice bliskov se boji
in želje bere ji z oči;
darila nosi ji »odpustke«,
ki na oko so in na ustke,
poljubelja, hvati jo, pestuje
pa vse najboljše prerokuje,
kako ji fletno bo pri njem,
čeprav drugače je potem. —

Tako je že od nekdaj bilo
in bo tako se še godilo,
še deklet bo srečevala
in si ljubiteljev želela,
še v srcu fanta kraljevala
in mu napajat bo umela.

Tja gori, tja gori
 po pliberškem polju,
 po Rožni dolini
 in dalje na žilo
 moje misli hitijo,
 želi si vse.

Rad mejo odstranil
 bi jaz, Ciciban,
 nijakom oznanil:
 Združenja je dan.

Thauriskal bi smelo,
 nakuril bi kres,
 prehodil deželo
 bi vzdolž in počez.

Ubiškal vse kote,
 vse pridne ljudi
 in tolste vse trote,
 ki mart jih duši.

Vso nemško bi smedo
 po šolah pregnal,
 z domačo besedo
 pouk bi vpeljal.

Veliki in mali
 bi peli: juhe,
 pa nemški razgnali
 bi v peč Ahece.

Vse Trave od kroja
poharal bi v nep,
celovškega amaja
potequil za rep.

Šel proti severu
na knežji prestol,
na Valsko jezero
za dva dni in pol.

I Podjunci, Rožani
koroške bi pel,
pod lipo z Kiljani
pa rajal vesel. —

Enkrat bom junacil
tam gori tako,
skoz vesi koracil
pa žvižgal. Dro, dro.

11 Po domače

Joni bo jutri god imel —
preden bo drevi ležat šel
bom za vesimo mu ropotal,
čast mu po stari šegi dal.

V izbi pri miri bo sedel,
kotel mu novo pred vr'atni pel,
glas da bo skori mozez šel,
uh, kako bo poslušal vesel.

Joni kotihó vrata odprl,
reko: saljivo se radil,
íob! me kaeno v vodo polil,
íe me, seveda, le bodóbil!

12. Kolednica

Mi vas oíeta¹ ljubimo,
vam reóo, adranje vášóimo
in pravnik vas naravnjamo:
je jutri sveti vaš patron,
ki slatimó v nebesih tron!

Daj Bog vam blagoslov v nebes,
da hudo se ne vime vmes,
in skoz življenje bo vares
vam gladko vseh in povod
in v rožami posuta pot.

Veselo vam želimo dni,
bolezni da vas ne mori,
bridkost nobena ne teži,
da dolgo vrsto sreónih let¹
íe kraj veselja vam je svet.

Ko tek življenja bo končan,
nad zvezdami vam kraj odbran,
vam véine reóe sine dan,
patron vas bo sprejel tedaj,
in peljal vas v nebeski raj.

¹ Ali: Ker mater vas mi
prizatej; tebe — ljubimo,
Mi tebe Micka, ljubimo.
Mi tebe, Janez, ljubimo.

13 Divji petelin

Pritajeno se oglasil —
 li res je petje to?

Na stari jelki tam sedi,
 in njen ljubec je kolo.

Le mese v gordu nočni hlad
 permati albor še spi.

le ravno dviga že pomlad,
 ko pev se tvoj glasi.

Čutilani goroda si junak
 valjubljen in vesel,
 že blizo lovca je korak,
 ož kmalo boš odpel. —

že baha se, da ubil te je,
 obliže mu žari,
 a tebi mrtvem le še
 kbjun vejica krasi.

14 Lipa

Lipa draga zeleni,
 senčico razgrinja,
 dom naraje in krasi,
 k petju spominja.

Sladki cvet na me smeji,
 in vonjem me napaja,
 srce dviga, pošivi,
 se pod njo naslaja. —

Lipa sveto je drevo
bila našim dedom,
zbirali so se pod njo
k slavnostim, obredom.

Rod pod njo je zboroval,
prande moč izvajal,
je bogovom daroval,
veselil se, rajal.

Lipa vahi, govori:
Bratje vi Slovani,
spev mi vaš ljubo doni,
čustva blaga znani.

Kakor dedom nekdaž že
lipa nam odpeva,
našo radost in gorje,
spremlja, požumena.

Ko šumi je meni to
sladka melodija.
Lipa s tajno me svojo
v mehki čar ovija.

V senci nje si bom izbral
grob za mirno spanje,
list in svet mi bo šumljal
vedno lepe sanje.

Katrinjena v Moh. koledarju

Čez govo sem se skladi svit
 v jutranji mrak razliva
 in travnik se rosa je oblit,
 še mir na njem počiva.

Kdaj vrisk vesel se oglasi
 v naravo to jutranjo
 iz travnik vna tja beži,
 sled koscev gleda nanjo.

Ti kose si nabrusijo —
 še trava v rede pada,
 se med seboj pokušijo, [pokusijo
 to koscev je navada.

Že vne trava, se sni,
 ker sonce jo ogreva.
 Pod hrastom Anica stoji
 in k malici veleva.

Po travniku ozira se
 in jehlas nov odkrije.
 Že koscev družba klira se,
 da v semi odpačije.

I pisarji jim postrepla ho,
 raj grla so jim suha,
 svinjina se pilepla ho
 in črneča kos kruha.

In Ančka mlada s kosi se
prijazno pogovarja,
svetloča, zdrava lica nje
ji sončni svet očarja.

16 O žetvi

Ko nam gre pšenica v klasje
nada spet, pogam že v nos je,
kadar pa porumeni
in se težko klasje klanja,
k žetvi valji in priganja
taka sreča v nos drhti.

Njiva srele je pšenice.
V jutro pridejo ženjice,
mirno polje očine.
Polje, žetev — radost naša.
Smeh deklic se oglasa,
bistro jim pogovor gre.

Troč, težak ženjicam dom je.
Mati kuha, peče ranje.
One pa le to žele,
da kmetic vse bi bile,
delo bi in dom ljubile,
njim rodilo bi polje.

17 Pesem slovenskega kmeta

Tem kmet dobre volje,
v naravi kraljujem,
imam svoje polje,
kjer kruh pridelujem.
Delam in se trudim
na kruh in polni sod,
na svoji domačiji
pa moj sem le gospod.
To je veselje / za moje življenje.

Vesel sem, ko orjem
in seme posevam,
si žvižgam in pojem,
si kratek čas delam.
Kukavica kuka,
ikerjancček žvržoli,
pšenice, rži njiva
lepo mi zeleni.
To je veselje / za moje življenje.

Ko travo kosimo
se vmes glasi petje,
se trudni potimo,
dan zgodaj zgodaj noč je. —
Prepelica poje:
že rži je pet pedi,
že kima polno klasje
in žeti se mudi.
To je veselje / za moje življenje.

In kadar jaz vozim
volički hej! pravim.
Če ravnem preložim,
nazaj spet postavim.
Vozim in si spravljam
dobrote s polja v hram,
ko semljo meg napade
pa vzeti kaj imam.
To je veselje / za moje življenje.

Ob času božiča
pri peči se grejem,
kakoljsem praviča,
se srečnega štejem.
Žena in otroci
imajo radi me,
pa v lonci vedno tudi
se kaj dejati je.
To je veselje / za moje življenje.

Nikomur nič dolžen
si reči sam kužem,
le Bogu podložen
skrbim in modružem.
V proarnike, nedelje
pa v cerkev pokhitim,
se stvarniku poklonim,
zahvalim, ga častim.
To je veselje / za moje življenje.

Krog smegea križa
(to starost dosežem)
se konec približa,
k počitku se vležem.
V zemlji slovenski
počivajo kosti,
duša v raj nebeski
na svetlo pohiti,
tam bo veselje in večno življenje.

18 jesen

Pomlad ljubermiva
oh, kam si odšla?
pusti oba zdaj riva
vini od neba.

Te grbaste megle
vihar nam razbij,
da soncu sdleže,
ko v njih se duši.

Ko bo pozlatilo
bregove, gore
pa slike raznolike
kraj nas oživi.

In setev jesenska
temno meleni,
vrh gore ne bela
se peča blesti.

Uvela krasota
osiplje se na vej —
stran misel tešhna,
drugim se oglej.

Na oknu svet pozren,
je nagelej dišeč,
Mariške ljubezen,
zvestoba znaneč.

Še pestrejša slika
je srca nesklad,
je bes in dobrota,
veselje in jad.

Pirada ovenel,
se spet obnovi,
otožno to meni
zavest obudi:

Pomlad mi nišla je,
ne bo je naraj,
»tabela« me njela
bo, spravila v kraj.

19 Lelivke

~~1111~~ #bogom križi čaroviti,
loke ve, vi gajsi skriti.

Žlogom križi čaroviti,
loke ne, vsi ~~gaj~~ gaji skriti. Gaji skriti
Rožice so tod rvetele,
me pa smo radostno pele.
Kmalo vas bo mrzla obšel,
sever tenko vam kapel.

Vemo za toplejše kraje.
Gorko sonce tam observa
vinske tute, oljine gaje,
ostri piš jih ne dosega.
Tja nas reši daljni beg,
vas poheli mrzli snež.

Ko vam čas tečobni mine,
spet ozelenite griči,
razrvetite se doline,
k vam povrnemo se ptiči.
Petje spet se oglasi
in naš rod se pomladi.

20 Mejnik (Po Aškeru)

Na sejmu Martin bil prodal
je lakom par volov,
do noči v tugo je ostal,
šel pozno sam domov.

»Da v gozdu straši, govore,
ob uri pozni tej,
ah, delajo si strah ljudje.«
»Gle vojo pet naprej.

Vojak bil on je svoje dni,
ki ni strahu poznal,
na straži temne stal noči
pa li novoj se bal.

» Bil pri Gorici nisem plah,
sem smrti mrl v oči,
koga naj bilo bi me strah,
če listje našumi? «

Do svoje hote je prispel,
kaj čuje iz teme:
» Joz kam bi del, joz kam bi del? «
Kdihuje glas ječe.

» Kdo hodi? « ga nagovori,
raj straha ni imel,
na šalo Martin se veli:
» Tja deni, kjer si vzel! «

» Hrel ta mejniki sem bil nekodaj,
presadil ga v tvoj svet,
s težavo nosim ga naraj
pač dolgih že sto let.

Kako teži me in tišči! «
A kdaj rahliska se,
nagleda Martin in strmi —
Kid, njegov soled je.

Kostinjsena v Meadikei
na Kostinjsi

Mejniki na rami je noseč
upognjen zdihoval,
pod kamna težo je kropeč
kraj prejšnji ranj iskal.

Bil Martin je vsjak nekoi,
ki strah ga zmedel ni,
kake prišel je domov to noč
pa vendar vedel ni.

Ko zjutraj ga je zbudil svet
novico to je šul:
»Nenadoma je sosed Vid
sinoči preminul.«

21 Čani rajec

Na kraj, kjer stal je nekdoj grad
sta dvigati šla skrit zaklad
opolnoči dva revna kmeta,
nasitit po bogastvu glad
in zvala v noč se želja vneta.

Kolomonske lukve imajoč
pogum si dojeta gredoč
in blagoslovljeno sta svečo
imela ter šla upojoč
pričarati si zlata vrečo.

Kolomon pa v lukvah govori,
da pride vrag, če kdo želi,
v podobi, kakor kdo zahteva
in stori kar mu naroči
ter zgine spet, ko mu velewa.

Tam prvi meč je držal,
a drugi čital, vraga zval,
ki naj kot rajec se pojavi
misleč, da ga bo spet odgnal,
ko prej zaklad pred nju postavi.

Tu glej, pred njima že sedi,
ju reče z ožujenimi očmi,
črn rajec z dolgim, rdim repom,
pogled njegov rže do kosti,
prešine zrna ju s trepetom.

Pozum obema zginil je,
na begu urne so noge,
grede nobeden nič ni rekel,
le v strahu križala sta se,
ker rajec je za njima tekel.

Prevzeta groze bila sta,
ko v izbi pokleknila sta,
hudir pa je skozi okno škilil,
ko molila, škropila sta
je blagoslov ga v bež prisilil.

22 Demantna jama

Bradat in siv je mož mi pravil,
 kje demantni zakladi spe,
 orije Pleše¹ mi predstavil —
 po nizkem rovu vanj se gre.
 Prostrana v gori je dvorana,
 ki v biseri je vsa obdana,
 od sten in stropa se blišči
 na dnu pa jezero stoji
 in maj grozdan po njem se vozi.
 Kdor tega bi vkončati znal
 bogat od sile bi postal —
 doslej pobegnil vrak je grozi.
 Če drevov si pograbi kiz,
 bogastvo čaka, majaja ubiz.

23 V pliberškem gradu

Spomine čuva ljudsko izročilo,
 spet eden pod peró se mi ponuja.
 To v pliberškem se gradu je zgodilo.
 Visoki grad nad mestom grozo slujja,
 ko odihov od nasilja polno hrani.
 Raskošno v njem čivi gospoda tuja,
 v prezir so ji slovenski deželani.
 To gnezdo nemških je grojščakov stano,
 redili so slovenski jih tlačani,
 trpeli pa nasilje in prevaro.

¹ Pleša — Plešivec — Uršulska gora

Bilá je v gradu sodna obravnana,
kmet bil na sodbi pred gospodo jaro.
Grajčaku bila volja je postava,
privijati tlorane mu pravilo,
ves vražji oskrbnik pa družba prava.
Poznala sta mrvost le in silo.

Grajčak re drl nad kmetom je nevljuden:

»Ti sem ukradel si, sodan je bilo —
kaj, keso, me rijaš tako načuden,
saj videl te je oskrbnik, on priča,
na lov bil si v gozdu gibkuden,
kak puntarskega te imam tatiča.
Ka kazen ječe mrak te bo nagrnil,
navrh skusil boš dobroto biča.«

Nedolžnosti si vest je kmet odvrnil:

»Ne, nisem nič vam kradel, grof prewetli, —
kdo me lažnivo je pri vas očrnil?»

Po gozdu hodil sem, kakor ste rekli,
iskal in gonil pa le svoji kravi,
ki sta, poredni, bili mi utekli,
ko videl me je oskrbnik bahavi.«

Ta hotel se nad kmetom je znoriti,
rato se dvigne jezvorit in pravi:
»Ti misliš mar tatvino kdaj utajiti,
saj dvigal, punitar, rano si na rame,
res karalo bi kazni se izviti.
Če ni zares tako moj vrag me vrane!« —
Te mladej sam tej kletvi se račudi,
¹(izraz je ~~bil~~en bila rlobe same,) [drzen
ko masten kos tako se mu ponudi.
»Ti kdaj si moj!« ratuli porogljivo.
K niharjem je, kakor ob uri hudi
skoz okno zlomil, vlekel to koprivo. —
Domu nedolžno kmet je v strahu bežal,
grajščak na tleh je, lice mu je sivo,
bi skoraj strah bil dušo mu izberal. —
Na grajskem sidru glej krvavo liso
pod oknom, kjer je dedca vrag potexal,
izbrisat je nikakor mogli niso
vse čase do danušnjega še dneva.

¹ izraz je drzen bila

Ta mid kervani kale mi oči so,
~~se~~
sem preko Pece some ga obseva;
poučil me je domačin in rekel,
pa resno, brez šaljivega umeva:
»Tam doli krivo pričo vrag je vlekel«.

Dobro in hudobno dekle Hadaj!

Kar ni pravljic nam še pozaba vzela
kalaharno slišati jih je in brati.

~~Na vseh straneh in vseh krajih~~
v leseni hiši na samotni trati.

Dekletu dve pri sebi je imela;
mačeha bila je eni, drugi mati.
Le hierko svojo je na srcu grela,
a pastorka ni marala uboge,
znelbiti se je nje sebo želela.

Sirota pa je dosti užila toge.
V bližini stal je grad, kjer so strahovi
ostrušili ljudi še bili mnoge.

~~Na vseh straneh in vseh krajih~~

Dobro in hudobno dekle

Kar ni pravljic nam še poraba vzela
nabavno slišati jih je in brati. —
Hudobna žena je nekdož živela
v leseni hišici na samotni trati,
dekletu dve pri sebi je imela,
maička bila (je) eni, drugi mati.
Le hčerko vojo je na srca zrela,
a pastorko ni marala uboge,
znebiti se je nje celo želela,
sirota pa je dosti vžila toge.
V bližini stal je grad, kjer so strahovi
ostrušili ljudi že bili mnoge.
Maička je v brezsrčnosti srvi

Mačka je v breznosti srnovi
v ta grad prenočit pastorko poslala,
da naj poginila bi med nidovi;
večerjo pičo ji s seboj je dala.
Odlila je deklina tja, še vesela,
da v miru bo vsaj ta večer naspala,
ko hladanja tako ne bo trpela.
Tema se po gradu je razstila,
pri ognju dekle je večerjo prelaj,
k njej prišla mačka je pa govorila:
»Bo kaj večerje, deklina, še name?«
Enako pes, petelin sta prosila.
In deklina vse tri lepo objame,
v večerjo svojo jim nato postreže,
za drago jih tonarišijo vrame,
tako vna mirna se k počitku vleže,
pri njej karpe tonariši nje tudi.
Krogán ropot nepelni grojske veže
opolnaci in pride parkelj hudi,
po izbi pleše, hoče dekle vzeti,
razgleda pa živali se kajdi.
Kočela mačka se na moč je dreti,
grozeče nvesti pes je v njeza lajal
in se umel. petelin krepko peti.
Če kester ta kormaćin ni ugajal,
rekinov pest je vrgel jim pa zgubil,
ni motil več, po gradu ni narsajal.

je prešla noč in dan je beli sinil,
od drugih treh ni v izbi več nobeden,
dekletu strah še ves je nočni minil.

Pogledal v grad je sonček radoveden,
po teh rumeni slati so blesteli,
ki v noči vrgel parkelj jih je smeden.

Pri deklici so kmalo vsi se greli,
ko v šep jih je račundena pobrala. —

Mačeha in nje hči sta kar strmeli,
ko pastorka se zdrava je smejala,
prinesla še sekine je blesteče. —

Na noč pa hči se je na grad podala;
na pragu ji še mati toplo reče:

»Glej, ona kerba je tako prežela,
ti večje pa še boš deležna sreče,
visoke še mubače boš imela,
saj umila se jutri boš bogata.«

Prezretnih misli je na grad prispela:

»Noroj še v dar mi bodo kupi slata.«

Prinesla je s seboj dohrst obilo,
na kumaj čedna, v srcu pa ozota.

Pa pride mačka, prosi za kosilo,
še pes, petelin prozita večerje.

Beračevje pa dekle je njerilo,
trgostno nor živali se radere:

»Nemarne mihe, vsek se mi kar golbi,

koj ubijem ga, ki men se ne pobere «.
Dekle raspi, storiti križ pozabi.
ropatom pride parkelj spolnosti,
široko razreži se, dekle zgrabi,
na vpitje nje volene ni pomoči,
v kozmatih tarah radnjokrat
kaplaka.

#astony maieha jezna solze toči,
ne hčere, ne bogastva ne pričaka.

25 #godba Mežiške doline

Prestavimo se v duhu v rase slavnne,
ko zgodba je sledeča se vrnila
na krajn korotanske zemlje slavnne. —
Dolina Meže jezera je bila,
do kotle peči je vse voda stala,
po njej je ladjica tja prek vozila,
v obeh brezov ljudi prepeljenala.
Kdor od neseče spremljan čez je šviljal
ga s čolnom je v valove pakopala.
Na temeljakem se vrhu grad je dvigal,
tam hčerka rasla je, dekle svetoče.
Grajšček navadno se za lov je brigal,
bil hčerki pa ljubeč je, skrben očel.
Prinesel mu je jezera globina,
da kakor otrok toči, milo stoče.

Na oni strani pliberška grojščina
grofica mladega je varovala.
Vse čase kakor danes pa mladina
se skajala je, rada varovala.
Otroka grojška sta se zaljubila,
čez jezero sta se obiskovala,
on k njej privedel, ona mu vrnila.
Kadela deklino je bila usoda,
na jezernu je Marica utonila,
pogoltnila jo je šumeča voda.
Kdo žalost pojmi starega očeta,
ni razen Marice imel naroda,
radost je bila mu na stara leta.
Kako po hčerki toži, milo plaka,
ki bila mu je po nesreči vzeta.
In mladi Pliberčan je ne pričaka,
ne najde Marice na njenem gradu,
prevzame tuga mladega junaka,
se znašel ob življenja je prepadu.
Vesele dni se upal oče vžiti
ob hčerki je — obrne v slo se rado,
ji dati grad, jo rešiti omožiti.
Kuluje zdaj nesrečni oče, sklene,
če truplo najde cerkevno graditi
v spomin na hčerko, v blagor duše mžene.

Ta čas pa voda skale je predrla,
pri kotli peči puščale so stene,
tako iztok navadol si je odprla
in jezero se hrupno je izlilo,
zgrnela voda skori skalna grla.
Dno jezera se naglo je sušilo.

Grajščak je truplo hčerke draže našel,
kar sklenil je, se tudi je zgodilo,
v spomin graditi cerkev ni odlašal
na mestu tem, kjer truplo je ležalo.
Graditelja nek delavec je vprašal
med delom — brzo je napredovalo —
komu bo nova cerkev posvečena.

Grajščaka, ki se je na njem poznalo,
da srca tuga hčer mu je utopljena
raznežilo še bolj je to vprašanje.

» Marija sveta je patrona njena,
ki radi nje je moje šalovanje,
njej cerkev to in svojo bo darujem.
Mi utihnilo bo srca vzdihovanje,
nad svetodami še v duhu jaz vasujem
ter kmalo truden k Mariji se vlečem;
da pride skoraj pome pričakujem,
pri njej v nebesih srečo, vem, dosežem.«

Tako je skori naša zgodba stara,
čitatelju še skoncem naj postrežem.

Ja cerkva propadla je nemara?
O ne, prezidnt jo je ljndstvo dalo,
pri njej je rastle vas, današnja Farav.
Ker tod pa nekdanj jezero je stalo
se tudi je v nazivu ohranilo,
»Marija na jezernu« se je kvalo
in še ponaprej se bo tako glasilo.

26 Kresni večer

Skrivnostni čas je kresna noč,
je naše čas in čarovnij,
jo deklet čaka upajoč
odkriti tek bodočih dni
in fant premišlja s šim lepo
to noč mu je proslaviti,
za čalo kaj napraviti,
izkazal da li se tako.
Največ mnogo ta večer
je čaranja in praznih ver.

To noč pred kresom lahko zveš,
če kdo pri hiši bo umrl,
na daljno pot li kmalo greš,
če te udar nezgod bo tril,
če morda boš postal bogat
in kar ljudi najblej skrbli,
kdo v letu, s kom se poroči.
Sledeča zgodba, sestra, brat
pa kaže da — če ti je mar —
ni vselej prazen kresni čar.

»Sled radornosti, skrbni
svoj čas je brez trasti šla
edina Lermikova hči
svetša, mlada Lirika,
ko svet objel je kresni mrak,
da ji med vej prikazuje se
kdo ženin bo bodoči nje,
li več ji bo, poznan možak.
je brez trsta, klicala:
» Pokaži, kazovec moža! «

Med veje se pri tem ozre,
Nad njo se zganje, kašunji,
ji strah prešine nede vse,
pred njo pa klopec se spusti,
ime mu Pavle, fantič mlad.
je v Liriko najljubljen bil
in ji ta večer je odkril,
da on nje ženin bil bi rad. —
Prej reuskam je prisluškonat,
namero Lirike poznal.

Ko Liriko se prav ne ve,
li rada je imela ga,
ko ga izbralo nje srce,
ki vedet je želela ga.
Ko Pavleta spoznala je,
jo on objel, je strah minil,
nevolje vzklik se je glasil,

12 ribanoma ga smerjalo je.
A Pavle, ta se je smejal,
na srečo upal, veroual.

je bila natla to jesen,
doma so jo obhajali,
potresal se je dom lesen,
tako so svatje rajali
in Pavle Liziko vrtel.
To bilo je zdravic in šal,
je v misel brez se jemal —
naj svetel bo in zelenel.
je kresna noč in nje skrivnost
prinesla srečo in radost.

27 Pri zdravniku

Kmet pijanček bil je, zapravljivec,
dobrovoljec velik in šaljivec,
gora posekal že je in prodal,
po širokem grlu vse poznal.

bele dneve krime je smetal,
moker jezik šale je napletal,
kmanjkalo mu jih nikoli ni,
rajši rnil je kot eno — tri.

Burke so po glavi mu razile,
vinske muhe vedno je polnile,
v kozji rog vsakózar je ngnal,
enkrat pa se je možak navžgal.

Skislim licem kakor pri bolniku
pre šaljivec neki dan k zdravniku;
tepa si izbral je burkoloz,
da potegne za ta dan za nos.

»Gospod dohtar v grlo mi poglejte,
kaj tiči, boli me, mi povejte.«
»Zdravo grlo dohtar pazno zre:
»Nič mi napak videti,« pove.

»Smrek, borovcev toliko skoz grlo
šlo je še, ves pozd je moj požrlo,
mislil sem, da v grlu še visi
kaka veja mi in me tiči.«

Dohtar pa ni maral njeza šale,
burke in oči so jeane mu postale,
gorke mu klofuto prisoli,
burkeza nemilo rapodi.

28 Pogreb

Travrsnik oče so umrli,
ljudje škropei jim mir žele,

so v ~~krsti~~ krsto čuno jih kaprli,
odnesli, molili gredé.

Doma se šurijo kmetice,
na pogrebniho kuharice.

Pogledat deklici reko,
li pogrebnihi že gredo.

Koj gre in vrne se stroče:

»Že vračajo se vsi ljudje,
odkrite spredaj pa glavé
in v nogavicah gredo oče.« —

So v krsti se prebudili
pa vstali — in se šindili.

29 Strojna nad Mežiško dolino

Visoko tu cerkvice lepa stoji,
po bregih okrog so domovi ljudi.

Dediščino Adama Strojna pozna,
truditi, potiti se, tukaj velja.

Ni čala v teh bregih pridelati kruha,
ne živél na Strojni hi mehak lenih.

Lahkó je od doma dričati navzdol,
v bremenom težkó odihovati navzgor.

To hude gnojvoče v te strme bregé,
tu prav mučeniki je volom ime. —

Sred leta najlepše rapoje nam ravn,
je lepa nedelja, Urh, farmi patron.

Vsa fara se zbere in drugih tedaj;
popoldne pa v krčmi veseli je raj.

Bregovi nam kruh, »vino« tepke rode,
harmonike, permi se rade glase.

Vesel je Strojaneč, je star ali mlad,
vzak poje in dela in piše prav rad.

Čez mero mošt kisli veljavo ima,
že otrok ga krepko poteziti zna.

Najlepše na Strojni: krog cerkve ravn,
kjer vzak izmed nas bo enkrat pokopan.

Le pridi na Strojno, čeprav si že bil,
pomislil boš v cerkvi, se mošta napil.

Podaj se tu zori na romarsko pot
vseeno moj dragi, kdo si in odkod.

30 St. Danijel v Meziški dolini

Pod avonom sveteza smo Danijela,
řive nas dragi, sonni ti bregovi.
Koroški dolere volje smo sinovi
že leto vroie ali zima bela.

Ne manjka nam nikoli skibi, dela,
nas kliče polje, valijo zordovi
zori nam sad, so ljubi nam domovi,
tako nam vedno sreča je svetela

Ta sonni breg, ponos in pesem naša
v dolini Meže in prek nje slone,
in slova še s pravico se naglašajo.

Ta řive rožice pri nas cvetě
ki njih vrednost bogastvo vse prekašajo.
Radostno xjutraž vrok na delo gre.

31 Velo polje (na Triglavu)
Prof. Janku Mlakarju

Veličastno se pred mano
svobode kraljestvo širi,
onemi ob njem beseda.
Tu so bajne sreie viri.

Kje si vila z žlatorskom?
gre pogled na gornji konec.
*tež indermi je tišini
godba sladka krovji zvonec.

Čelo polje, raj pastirjev,
bistrih planžaric lohinjskih
si pravljica mi resnična
peša nomarjev planinskih.

*miru trojem bi počival,
širnojarna zelenica
toda vabi vrh Triplava,
dalje vodi me stercia.

Nastinjena v Moh. koledarju

32 Fr. J. Finžgarju

Poznala je žlaktno
mladiko rodu korenina,
Sloveniji davor se
vleza, pridnega sina.
»Student naj bo« pizala
mu je previdna morda,
vodila je Francelja,
za naredila gospeda.

Tedaj pa ga bila
li rada Mažarka odvela.
Dolguje za to mu
odpoved Slovenija cela.
Mi smo nehvaležni,
a Eden je, ki so mu znane
vse teže, vse žrtve
in bodo pri njem poravnane.

Ti velik sin zemlje
slovenske slaviš domovino,
kablode Te ljudstva
teže, njega skrbi nadloge,
široke vodiš in
rahlovaš čitateljev kroge,
Ti sliko nam našo
odgrnil, pogled si v darovino.

Vladar vseh narodov
le vredno nagradil Te bode,
Tvoj del domovina
ko večno svetloča, zelena,
Te sprejme Ivarun,
Radovan Ti veselo nagode,
med narod Slovenov
Te spremita Fstok, Frena.

Bog nekdanj vodnike je zudom poslal,
nam tudi glasnike enake je dal.

Ti kramer med med njimi si zverda svetla,
Ti kramer med njimi si zverda svetla,
Tvoje duše izlivi so godla srca.

Ljubezni studence, spornanija si pil,
verline nam, semé si naše odkril.

Tvoj narod umenaj, ranj delaj, náj,
pa vendar samevaj, nad nami živiš.

Sprejel domovino si, narod v rce,
nje intit milino, pa njega gorje.

Tesob neko mero vsem daje ta met,
a intitotero jih mehki poet.

Duha si bogastva globoko rajel,
nam pesem visoko ljubezni napel.

Bog živi Te, genij, ljubezni prorok. —
Teresa ne deni se kmalo iz rok.

Silvinu Tardenku

Razvil se cvet na naši je livadi,
 ki vonj pobožnosti krog sebe širi.
 Vživaje ga se srce mi umiri.
 o metju večne ranjajoči pomladi. —

Trino, Alojzij, Te imamo radi,
 Blažosti duh vodnik je Tvoji liri,
 ki svobode nje v raj petja so nam tiri,
 blaženi pevci v božji si ogradì.

Pojoci svečenik, v besedi prožen,
 moleča pesemki iz srca vzkliže,
 navdihnuten od lepote, mož pobožen
 Le Ti, ki poln čustvene melodije
 do solz ganljivo si zapeti zmožen
 nesmotno si spel bridkost Marije.

1. Jvanu Conkarju

Grenko-gorki jarnovidec,
 v duše snov si nam pogledal,
 v bok reznico vsem povedal,
 Ti nikoli petolizec.

Žvriška publi svet gleda je
nisi mu kadil, se klanjal,
rajši kot lohem prezanjal
si hinavstvo, vredno graje.

Sua hrame si odpiral,
prav uganil misli skrite;
mnogih tožnoglasovite
strune inšter si prebiral.

vedke si gozil rasmeha
zelo kazal nam resnico,
snel si svileno tenčico
skrivajoci naše grehe.

Sreče Ti pravično ubranost
bilo je do bratov bednih,
zanje v slikah si povednih
dramil družbi vest raspano.

Sam si skoz tegobe rinil
žene, dece ne objemal,
si za ljudstvo se ravzjemal,
lepši dan da bi mu sinil.

Si sodnika se postavil,
pravo kazal nam srečalo.
Kose si preziral hvalo,
naše pa ime proslavil.

1. 4. in 5. kitica v Moh. kolesovijn

Ti naš genij edinstveni
si do rvernd visoko sezel,
si prerano v jamo lezel
s svetlimi načiti vseni.

Genijene so knjige Tvoje,
spiri Tvoji drapoceni.
Naroda išlan si genij,
ištajsi ti hvalo piše.

35 2. Ivanu Cankarju

Nelera so Te nam poslala,
rodila sveta zemlja ta,
ki s svetjem poti ni Ti sthala,
ištudi ga je palna vra.

Globok je videc nepokožen,
prejarno tuze bratov sre,
bridkosti je štiti isžen,
mu tuja bol do srca gre.

Te bolečijo duše si nas ljubil,
ubogih bil si besednik,
za dvig se njih, pravico trudil,
nam dal zaklade zgledeh slik.

Slavil si, ljubil zemljo rodno,
dolino Šentflorjansko to,
vsekdar nadlog in petja plodno,
in Ti si vriskal, jekal z njo.

A kaj je vneema Ti rodila?
Le sodili smo Te trdo,
Ljubezni kdaj li govorila,
pa šel na boljše si v nebo!

Pravico bednim bomo dali,
poznevali v ljubezni Te,
da vredni bomo Te postali,
slavili smo, hinavci ne.

Dokler ta zemlja bo slovela,
dolina Šentflorjanska ta,
bo slava, žvan, Ti donela
v radosti kakor iz gorja.

Slaven je, ki strune ubira
 drami brate, kvitku nove,
 karje veine so njezove,
 narod ves se nanj oxira.

Le poglejmo vse rodove,
 seni vrok, časti sinove,
 mraz ki ljubljenci so bili,
 v rokah pela jim je lira,
 vedno bodo jih častili —
 slaven je, ki strune ubira.

Žarko peva genij sveti,
 ker pozvan je, mora peti.
 Rod stamei poslušaj roke,
 sprejme v dušo klise nove!
 Karje sre poet visoke,
 drami brate, kvitku nove.

Kakor mverda narod vodi,
 druga k svetli ga usodi,
 mračne mu ravese sname,
 bistre oživi duhove.
 Kar njezov ves rod sljame,
 karje veine so njezove.

Perem, jarne glas višine
reza v duše nam globine,
râdostno ravert pričara,
in tevtajni hram odpira;
peva blaži glas ne vara,
narod ves se nanj ozira.

37

Trja častna Ti duha je sila, dragi.
Vsem krepost je Tvoja govorila, dragi.
Kmpak ni se ne zaman odkrila.
Narodu kot zvezda bo svetila, dragi.
Uine zgodbe, vedrost mu delila.
Pisal si ter dajal nam zdravila, dragi.
Resnost živih slik nas je ganila.
Epska muza Te je navdihnila, dragi.
Gorka Ti ljubav do nas je vzknila, dragi.
Eno vne z nami, večna so vezila.
Lepa Te Goriška je rodila, dragi.
Jezik Ti rebeljen podarila.
Um Tvoj si je blagost osvojila, dragi.

Karlovo so prve črke navzdol

So rožice Ti vzkbile
 iz srca plodnih gred,
 so pesmi se glasile,
 prislubnil jim je svet.

Raj sreče Ti čutilo
 kdo pojmi, kdo umé?
 že čustva v pesmi slilo,
 ki šarko plamené.

Ka deklico si ralo
 brez nadeje bil vnet,
 pel nje lepote hvalo
 in naših vseh deklet.

Usodo svojo krivo
 in tugo naroda
 si tpeš, čutil živo.
 Gorijska naloga.

Kelel si, v duhu gledal
 srečnejše svetlede sij,
 Slovence napovedal
 si čase jasnih dni. —

Kar slutil si v daljavi
še metlo raje nam,
zecminil čas krvari,
Sloven se vlada sam.

Pod soncem je svobode
še bil nekdoj Sloven,
po nekih rle usode
se spet osvobojen. —

Povil si pevski venec —
ne sledi nikdar,
v njem intni vokal Slovenec
ljubezni Tvoje šar.

Kot von glazur v višine
dovi, igra Tvoj spev
in širom domovine
gre kisočar odmev.

Nas pesem Tvoja vneva,
zavest, ponos ludi,
v njej silo rod rojstva,
zgoduje se, mi.

Tvoj duk živi, deluje,
in nikdar ne umre. —
Nam slavo povzdiguje
Prešernovo ime.

Natimljena v kmečkem glavn

Primožu Trubarju

Či ak ravit v stoletij megle sivo,
 sin domačije velik mož bogate,
 s hvaležnostjo mi gledamo kdaj nate,
 slavimo Te, osebo ranimivo.

Poljubljenost je Tvoja v vero krivo
 primerla dragoceni dar med brate —
 v jeziku našem tiskani »brate«,
 vsejal Ti knjigo si na našo njivo!

En setev Tvoja se je razmnožila
 ter našiva sleherni jo danes rutar,
 nebroj je svetlih umov obudila,
 do žarnih nas se pripeljala juter!

Ne rodimo kaj duša Ti je kriva,
 mir bodi Ti, slovenski Martin Luter.

Martinu Kripanu slava!

Martin Kripan, duh, telo krepko je, slava!
 Častno, kar izvršil si bilo je, slava!
 Ob spominu na junastvo tvoje,

na počteno kranjsko srce Tvoje
mi navest navdušeno zapoje — slava!
Kopan in kobila, čudo dvoje.
Krag je črni bil Bidaus. Tako je.
Stara že povest pozna heroje,
narod vsek slavi junake svoje,
steje čine njih, junaške boje,
Tebi pa, Krapane naš domači
kličejo te vrste moje — slava!

41 Slovencem na tujem

Nam dragi ste srčno,
bratje in sestre
srce nam je težko,
mislí k vam hite.
Besede naše slaj,
ljubav bratovska
vikedar veže nas,
ki nam igra.

Slovenska pernica
vam do srca gre,
ki dviga nam duha,

vselej sladka je.
Lošter nas boli,
plakaj tožni spev.
yarno govori
sreča izliv.

Dolina solz, krvi
nam ta nemlja je.
Kje mila sreča si?
sreča hrepene.

Enkrat jo najdemo,
takrat bo naš maj,
iz tuge pridemo
v radosti raj.

42

Beseda

Hudobna beseda, ta nož je strupen,
od nje pa skeleča je rana,
in kakor po slami je svet pomorjen
radost je iz srca pregnana.

O, kloben je jezik rejalec gorja,
za sre je rahelj kavari,
na tem svoj peklenški vitez ima,
da zbrada ga, muči in slavi.

Grizice bi tuge nemljan ne poznal,
ki gloda srce občutljivo,
če bi drugom bi vedno ljubo občeval,
navnal če bi vsek ljubermivo.

Kdo more umeti kaj srce mehko
ob slabih sladljivih čuti,
nivalo kakšno radost bi lahko
v prijaznosti blagi, kdo sluti? —

Beseda ljubermi je olje v srce,
je vseozdravljivo marilo,
je srce gorko, ki prežene megle,
v težavah življenja sladilo.

Vam govor ljubermi prevzame srce,
kot mila ravnj godla prihaja,
in strune enake se v nas oglašajo
in čut nas radosti navdaja. —

Beseda strupena morila me je,
me mučila, kri mi je pila,
ljubeča beseda zdravila me je,
kobačo mi v srce je lila.

v minuljivosti, množe

Bavljica

V krajini gorati
dom, hišica mala,
na ljubljemi trati
jablana je stala.

Je lepše cvetela
ko kdaj mi cvetijo.
K nje ptička je pela
sladko melodijo.

V nje senci polegal,
matril sem »mesolje«,
pregled ga obsegal —
nebo, dom in polje.

Radost je prinašal
nje sad mi zoreči,
le to sem se sprašal,
kako ga doseči.

Uvelo me listje
se ni žalostilo.
Kje zarje so tiste?
je bilo — mirilo.

Vse kakor pravljica
se zdaj mi dozdeva —
že venejo lica
in duša sameva.

Gret malih odet je
v neskrb, radovanje,
poznejše pa cvetje.
v mladosti znanje.¹

V milijonih radosti
se zgodba ponavlja
in sre od mladosti
težko se posavlja.

7 v mladosti znanje

44 Trnjeva pot

V nekdanje dni spomin hiti,
srce mladost nazaj želi,
ko zora mi sijala je,
na težko pot peljala me.

Življenja pot nevarna je,
kaj trnja zlobno v te preži,
neskrbno stopiš enkrat le,
te spravili, rami, da skeli.

Naj duh pogumno vse trpi
ti rane vendar krvave.
Nesrečno, varano srce
povsem nič več ne ozdravi.

Postaj nešteto žalostnih
imaj na težki poti vsej,
izvije se grenak ti rdih,
opreznije spet greš naprej.

O, rad še enkrat bi začel
hoditi to življensko pot,
ki polna je prevar in amot —
le skušnje vse s seboj bi vzel.

Trudni potnik⁷

Sonjar, otožen sem potnik
in ljubim sreberne noči,
mesečna tiha krajina
se krajna dežela mi rodi.

Duh moj nad zverde se dviga
in blodi po blatni sveta,
kje viri so sreče, njiha,
kje vzroki nadlog in gorja.

Mknile zverde so sreče,
zakrile so teme jih smat,
narodov ljubav ne vodi,
jim blatna, krvava je pot.

Šinote človeštva in svoje
na težki sem poti spoznal
in pisano meni usodo:
»Ta sonjar bo in zaloval«.

Pisana med vojsko

Poslavljaaj se

Nadlog premnogo nas krivi;
 da teške dni si osladi
 je sreče dar človeku dan,
 da kemalo je našalovan,
 odrine tugo, skrb na stran,
 se lahko smeje, veseli.

Naj je še v letih ali mlad
 je ne želi, ne misli rad
 na belo, mrzlo ljubico,
 četudi križev rešen bo.
 Kamenirja le, nas plaši to —
 v globoko jamo iti spat.

Nam draga je težavna pot.
 In vendar skozi temni vhod
 je iti vsem na »oni svet«.
 Pozabiš, te opomni spet
 pogrebe sozeda, teža let:
 Poslavljaaj človek se od tod.

Dodatek

Anton Aškerc

Kajzerdil Pezara je smeli pevec,
(pomagal mu najiz sestri je Fran Lever)
poletel z njim nad noče je dobrane,
se v poezije dvignil je višave.
Kamoknil se je v prošle čase motne,
za staro prando dedje kri so lili,
pretresle nas balade so strahotne.
Opeval je čudera Krizenta.
Naudušenega pevca smo slavili.
Kavedal se je svetlega talenta
in drzen duh mu svobode pogreša.
A Pezar se utrudi, mu opeša.
Omamljen duh z visokimi poletji
več mogel ni ponižnosti umeti,
opustil vse je v božjem vrtu delo,
civilduhovnik z vero stannelo.
Kajzeno ime mu ho slovelo.

Skupina nabožnih pesmi je še posebej
in spis o vojaki »Ivanova naša domovina«

Dr. Franu Tavčarju

Pivak bradati in župan
Ljubljane ljubljene slovit,
romantični politik znan,
ponosen bil si, korenit.

Šaljivi duh, šegav talent
slovenski v delih Ti rivi,
a jahal Te kosmat je šment,
ki v njih željusti, se reži.

Povesti bujnih dal si sklad
ter dišiš pisev naših krog.
Nagajal si duhovnom rad,
načelkal packo „Kubljen Bog“.

Med pisci svetlimi, veljak,
častita glava Ti rivi,
po Tvoji volji, svobodnjak,
na bradi packa Ti visi.

Posje vreme

Tri dni in tri noči je bilo
in svet je v megle bil zavrt.
Kaj vrsek je za to vreme bilo?
Eksempel to je znamenit.

Živela stara je balurca,
je parla svoje tri koze,
še pes in mačka, ena kura
bogastvo vse je bilo nje.

Otuešla parjo je murino
pri gumnju na visoki most,
je svilib pes, ko za južino
imel je prozen črep in post.

Ko bilo več mu ni stpeti
se doli z mosta zaleti,
ves jesen ženjal je živeti:
na kratki vrvi obvisi.

Murina parja je umrla —
od ust do ust srovica gre.
Balurka se za njo je dula,
solze točile so megle.

Na paši

So na paši se stroci zbrali,
se igrali, šalam se smejali.
Buticam neslana misel pride,
mene groza pa pri tem obide: —
Dečka so na mejo obesili,
ne zares, za šalo so storičez trenutek da bi spet go smeli,
le da šalo bi in smeh imeli.

V tem parku je kraljar rajec mimo.
»glejte, glejte, aj tega tega vlovimo«.
Vsi so rajcem so strovi vrelj,
švili se, da bi ga ujeli.
Kraljar se pod gami je potikal,
dani kraljar se jim le odmikal,
ko utekel je, se jim razvrti,
dečka da pustili so viseti.
Urno adaj so ranko mu odvili,
nahlo ga na trato položili.
Tih je, kdor se je poredno režal,
bratce mrtve je pred njimi ležal.

Ljubimkanje

Ljubexen se vse imenuje,
a smata, rahloda je le,
če hla~~ica~~ dekle kapeljne,
če pika norost ji v sre.

Metulj je za rožico hodi
in pravi kak ljubki da jo,
da ogne se dekle nezgodi
odreže se naj mu tako:

Prav, pa se najprej poročiva.
Če bo se izmikal junak,
Ljubexen je njega lažniva,
povej mu: ti sebi se spak.

Če metje boš fantom delila
ko jabolka deci Miklavž,
razmeš boš le sanje dobila,
to vne ti ljubi gradavž.

Prešernov nemški sonet preveden
Mladi pesnici

Navdušenja če psi ti kipe,
potreba sva pesniti te žene,
izbire nate res da ni volene,
med pevce se ti uvrstiti je.

Po poti slave ti hoditi je,
četudi ti ljubezni roža svene,
naj sreče štarti v tem so razmišene
in s smitjo se tako ti miti je.

Le prista čutiš tega po teženja,
drugični sreči sledi, jo razgrabi
na časa mladostnega lic rodenja.

Ljubezni metna stena tebe valji
in čaka venci mirte, slaj življenja,
a sreča pevskih lahorik ne rabi.

Hej rojalki

Hej rojalki, noiaer moe, religiona roate kive,
manna dolo kas svoj norrad noie je vodilo.
Edmundeni imo v oladavoini noiodi mi slozini,
kriakau nos omike plau nos noiaer vremenar vodli.

Mi zelimo ~~o~~semu ardetu miru, kinkons rikens,
kromimus kas svoie puros kas kinkljenjor sent,
nos ne plavajis napsori, lesni ne vikorjii,
nemlje, veku kasklador noikh mi amo gojpadarjii.

Drugar nos moie romest in voljor neomajnor,
olabar dolo in ppravete matar kas vijajnor.
Do jinnajiki, slarni krali kverdar noiaer vreti,
meine, vvalodone mi kane kotems kinkvoti.

1 So loaktes vrotami: slozini mi noiodi, / kakor li lilar

lepti nimer, kakor matrajini pordavonke: noiodi

/Natisniti na 2. strani ovitka!

Ka Terabosnjakom, Andrejašem, Lisič-
jakom, knižnikom se je na korotški zemlji
ogledal radokoji čas še eden, Blaž Mauzel,
ki živi v samotni hiši v strojskem
vrtu nad Mežirko dolino. Napisal
je ta šopek pesmi, ki jih dojememo
metlo v skromni nakladi 300 izvo-
dov.

Natis renitoranjskih običajev v Mež-
dolini, ki jih je tudi Blaž popisal
in ki morali stati v knjižnici od
kraja smo opustili radi štednje
s papirjem. Natisnjeni pa so bili
prvič v Mladiki leta 1937 št. 2 in
drugič v samarski knjižnici leta
1938 pri Mohorjevi družbi.

свестраније претресање. Прелаз од једне владе другој уништава све што би вређало осећање стида онога пола који је на влади. У колико је јаче укореењена једна влада, у толико се стид јавља слабије. Кад је све уништено што вређа, нико не може ни бити вређан, а, као што је данас случај код човека, изгледа да не може ни бити увређен. Због свога слабијег стида утиче човек на жену одбијајући, а ни једно, ни друго не знају узрок томе. Ствар је, пак, у том што не постоји никакав повод за стид, пошто је све у том погледу уклоњено, јер сексуални стид чини колебљивим и вређа онај пол који ступа на владу. И жена при ступању на владу склониће с пута све што је вређа, и ставиће оно што човека чини колебљивим. Тада ће ослабити љубав човека према њој, али ће њена љубав према човеку ојачати.

Нама није познато ово осећање стида из свих времена. Ми о њему знамо из свога прелазнога доба, а друга времена ће скупити она знања, која ми нисмо били у стању због самог доба у ком живимо.

За време једнополне владе стоји потчињени пол стално у центру еротичко-уметничкога приказивања, јер је владајући пол искључиво творац ове уметности. Али еротичке интересе има нормално само супротни пол. Он има као полно биће најјачи интерес, док према истом полу изазива равнодушност, али зато сексуално-неутралне црте имају привлачну моћ. *С тога један уметник више ствара еротичке слике суврог, а неутралне слике свога пола.*

Влада ли човек, као у нашим данима, он влада у уметничком приказивању. У том случају еротичке женске слике надмашују необичним бројем слике мушких аката. Друго, женска акта изражавају јако сексуалитет, јако наглашавају чулно-еротички моменат; код мушких аката не да се ово опазити. *Да ли је одевен или наг, човек се јавља у уметности као неутрално биће.* Чак црте неутралитета интересују највише мушког уметника на његовом мушком објекту, и он их сматра као најзначајније и најкарактеристичније.

Сексуално му је не само равнодушно него и разорно, те он скрива главну ознаку мушкости једним листом. У женској држави се слика обрће. Овде жена влада уметношћу. Она види у човеку, пре свега, полно биће, и то изражава уметничким приказивањем. Да су нетипичне слике на Турин-

ском Папиросу продукти женске владе, у то не можемо ни да сумњамо. Ово нам је претпоставка у толико очигледнија, у колико је код жена отпало сексуално обележје. Ми имамо према своме полу мање интереса, или се он осећа као нешт разорно.

Међутим је Египат најдуже време пре Христа био женска држава. Херодотова и Плутарсова обавештења о том показују још да су жене биле његови носиоци. Плутарх своди постанак тог култа на Изиду, дакле, женског је порекла. Херодот пише да су жене по градовима и селима установљавале процесије у част Фалуса, и притом носиле исту фигуру по околина. У Египту је, дакле, у гробу једне жене високог положаја нађен један балсамован Фалус огромне величине без сумње Св. Штира.

И код других народа имамо јасан доказ о том да је култ фалуса, култ женског пола. Тако се циновски фалуси налазе у Сирији са натписом: „Бах је подигао ове фалусе Јунони, својој маћехи“. Овај култ су најотпорније жене браниле, а људи не.

Краус и Рајскел кажу: У пркос нападима Хришћанства одржао се култ фалуса дуго времена код Грка. Жене овога народа продужују да носе нетипичан жиг различних облика на свом врату као главно заштитно средство“. У Египту се одржао култ фалуса до 400 год. после Христа.

Често је писано да су жене биле највише свештенице фалуских божанстава. Аса, син Давидов, је одузео моћ својој матери Махији тиме, што је срушио слике и уметничке творевине Бога Фалуса, чија је она била свештеница. Овде имамо мало објашњење из доба борби полова о превласт. Уз то долазе борбе мушких вођа, деце Израилеве у време обожавања Бога Вала, јер је он био, пре свега, Бог женске државе, пошто је, вероватно, био божанство фалуса, бар у времену, кад се распламтела борба мушке владе противу њега.

Култ Венере је типичан култ мушке државе. Јувенал примећује о уобичајеној проституцији у храму богиње љубави да је Венеру заступао Галимед. Ова једна примедба показује већ да је човек створио култ Венере, да је он био његов носилац, као и то да је обожавање фалуса потекло од жене. Природно је што је у култ поштовања полног симбола увучен и други пол из разумљивих разлога да се принцип

јаче оживи стварношћу. Код понеких народа овај се култ претворио директ у сексуалне саобраћајне везе. У овом погледу природна разлика полова водила је различности, пошто је ова полна разлика допустила мушка божанства као накнаду до извесног степена за земног човека, док је ова улога женском божанству по природи порицана. Међутим ми налазимо често у храмовима фалуског божанства само жене, а у храмовима Венере највише људе и жене. Сама Венера, пак, није била у стању да прими љубавну жртву човека, отуда је јасно што земаљске жене заступају њено место. Из Вавилона дознајемо да се омладина оба пола жртвовала храму Венерином. Ова појава има свој узрок у равноправности полова. Ми смо видели да је ова фаза позната око 600 г. пре Христа у Вавилонији.

По Краусу и Рајскелу је доказан култ фалуса код свих народа. Из овога излази, према предходноме, да су сви народи имали једанпут женску владу. Из наше културе су ова обожавања Фалуса и Венере на исти начин прогнани. Али се мушка влада познаје и по култу Венере, што се показује у многим уметничким делима, која славе Венеру. За слике фалуског божанства, напротив, може се рећи да не постоји за време мушке владе. Што се љубав данас симболизира женском богињом, — то одговара потпуно природи мушке владе. Венера је важила у свима народима са мушком владом као највиши симбол љубави. Поред ње је избледела Дионисијева звезда. Ко познаје Баха или Диониса као Бога љубави! Бах је Бог бујности, али не љубавне, већ бујности која се јавља у пићу.

Превела *Милева Петковићка*,
проф.

М. М. Вертин.

Mladika.

Zadovoljne kongresom Nar. Žen. Saveza, koji se skorih dana završio na Bledu — nas četiri članice Zenskog Pokreta (dve iz Beograda) svratile smo u lepu Ljubljanu, da je vidimo, a ujedno da razgledamo domaćičku Građansku Školu „Mladiku“, taj uzrok ženskog rada, reda i domaćinstva.

Mladika! — već samo ime vedro i privlačivo zaokupilo je našu pažnju. — Upravnica Škole g-da Zemljanova, koja je osnovala ovu

školu još pre svetskog rata, primila nas je najljubaznije. O sposobnosti i njenom radu možemo reći samo ovo, a više nije ni po trebno: putovala je po inostranstvu proučavajući ovakve škole, a i sada odlazi svake godine u Beč i druga mesta i proučava rad sličnih institucija, te uvek može održati svoju školu na visini i voditi je po najnovijem metodu. Osim toga g-da Zemljanova ima čast, da kao poznati stručnjak, zauzima uvek mesto upravnice u dvoru Suvoboru, kad god Njihova Veličanstva u njemu prebivaju. Ovo je najviši dokaz o tome koliko je Mladika sretna, da je vodi takova žena.

O samoj školi, razgledajući je, saznale smo, da u istoj ima 30 učenica domaćičke škole i to 20 internih i 10 eksternih. Interne plaćaju za nauku i celu opskrbu 1.100 Din.; eksterne 600 Din., te dobiju ručak i uzinu. U školi imaju takođe čitavu opskrbu, stan hranu i t. d. 20 učenica koje pohađaju razne srednje škole u Ljubljani te prema tome se kuha za 50 osoba. Škola ne prima narudžbe, samo iznimno za svečane bankete i druge svečane prilike.

Na našu želju, da pogledamo uređaj škole i devojke na radu, g-da upravnica odazvala se i pokazivala nam prostorije. Usput nam je opisala nastavni program i to kako sledi:

Škola traje 9—10 meseci, te se održava izuzevši nedelje, praznike i još neke ferijalne dane, svakog dana od 8 sati u jutru do 18 sati na večer (odnosno zimi do 17 sati na večer).

Za teoričnu nastavu određena su 2—3, a za 6—8 sati dnevno.

Nastavni program, a teorički predmeti:

1. Gospodarsko računstvo i knjigovodstvo, 2. Gospodarsko dopisivanje, 3. Općenito o nauci iz kućanstva i o robi, 4. Nauka o hrani, 5. Teorija kuhanja, 6. Konzerviranje hrane, 7. Opća pravila o dobrom vladanju u društvu, 8. Nauka o serviranju, 9. Vrtljarstvo i gojidba sobnog cveća, 10. Nauka o uzgoju dece, 11. Higijena, 12. Nauka o peradi, 13. Nauka o državi i sociologiji, 14. Krojno crtanje i krojenje.

b.) Praktična nastava

Kuhanje 3—4 sata dnevno. Šivanje 3 sata dnevno. Učenice su podeljene u dve grupe, od kojih jedna kuha, a druga šije. Te grupe izmenjuju se svake nedelje.

Pranje, glačanje, pospremanje, čišćenje i slično 2—3 sata dnevno. O detaljnom programu nastave pišaćemo drugi put.

Prvo smo pregledale kuhinju. — Velika, svetla i divno uređena kuhinja, u kojoj su 3 štednjaka i to dva obična i 1 plinski,

Kapitel	Titel	Paragraph	Einnahmen		
			ordentliche	außerordentliche	Summe
			außerdem in öfterrichtlicher Abschätzung		
33	11	Staats-Eisenbahnbau:			
	1	Beiträge der Interessenten zum Baue der böhmisch-mährischen Krausveralbahn		4.950	4.950
	2	Beiträge der Interessenten zum Baue der Eisenbahn Scharn- bach-Sternhof		2.000	2.000
		Summe (Titel 11, §§. 1 und 2)		6.950	6.950
12		Zinsen und Minderzahlung von an Localbahnen er- folgten Bauvorschüssen:			
	1	Localbahn Dainnsvort-Riegenhals:			
		a) Zinsen-Zweibetrag für das Jahr 1892		17.830	17.830
		b) Capitals-Minderzahlung (b. Rate)		10.000	10.000
		Summe (§. 1)		27.830	27.830
	2	Localbahn Boyen-Meran:			
		a) Zinsen für das Jahr 1892 bis einschließl. 2. Jänner 1893		46.940	46.940
		b) Capitals-Minderzahlung (RfH)		922.230	922.230
		Summe (§. 2)		969.170	969.170
		Summe (Titel 12, §§. 1 und 2)		997.000	997.000
13		Betrieb verpachteter Staatseisenbahnen:			
		Bödenbacher Bahnstrecke:			
		Badgins für die Bödenbacher Bahnstrecke in Gold		107.580	107.580
		Mithingewinn von obigem Golde (19% Mita)		20.440	20.440
		Summe (Titel 13)		128.020	128.020

Capitel	Titel	Paragraf	Staatseinnahmen		Einnahmen	
			ordentliche	außerordentliche	ordentliche	Summe
			* Ausgaben in österreichischer Währung			
21	1		114.581	114.581
	2		21,281.000	21,281.000
			21,395.581	21,395.581
22			84,646.000	84,646.000
	1		581.450	581.450
	2		..	70.300	..	70.300
			85,227.450	..	70.300	85,297.750
23			20,000.000	20,000.000
24			36,067.000	36,067.000
25			16,771.000	16,771.000
26			1,237.000	1,237.000
27			286.100	286.100
28			1,130.000	1,130.000
			286,511.211	70.300	..	286,581.511
29			119.635	119.635
30			240.000	240.000

